

[Bernhard Baunsgaard.]

et søkort at forstå, et andet skib at føre. Jeg kan ikke støtte det forslag, som finansministeren her har fremsat, ikke i den udformning, hvori det foreligger.

Nu bliver det ikke nemmere at tage stilling til det af, at det er forbundet med det andet forslag om ændring af loven om frigørelsesafgift. Ministeren har sagt et sted i sin fremsættelse, at det gælder om at ramme værdistigningerne på jorden. Man kommer vist ikke uden om, at sådan som loven om særlig indkomstskat er udformet, kommer den til i særlig grad at vende sig mod ét erhverv, nemlig landbruget. Og selv om vi kan være enige i det teoretiske udgangspunkt, så vil jeg dog gerne stille finansministeren det spørgsmål, om han tror, at det for en landbruger vil føles rimeligt, at hans fortjeneste ved afståelse af en landejendom — og der vil jo typisk blive tale om afståelse af ejendommen, fordi den flyttes til byzone — beskattes så højt og så skarpt nu for fremtiden, hvis forslaget bliver vedtaget, når finansministeren samtidig fastslår, at parcelhuse skal være undtaget fra særlig indkomstskat.

Jeg tror ikke, det er muligt at gå til denne skærpelse af den særlige indkomstskat og få den accepteret som noget rimeligt og retfærdigt af befolkningen, hvis man stadig undtager parcelhusene. Jeg vil sige ligesom den forrige ærede taler, at dette er ikke et forslag fra mig om, at vi i dag skal fare til at inddrage parcelhusene under særlig indkomstbeskatning, når de sælges med fortjeneste. Men ministeren er nødt til, når han ikke selv vil komme med et forslag herom, at forstå, hvilken modtagelse det vil få ude i befolkningen, at man kan tillade, at en stor fortjeneste på et parcelhus går ganske fri fra skat, mens man, når fortjenesten tages i et erhverv, hvor der typisk vil blive tale om, at man skal anskaffe sig et andet landbrug, går hårdt og blodigt til værks. Dette kan ikke være rimeligt.

Ministeren har endvidere foreslået, at vi nu for fremtiden skal beskatte ekspropriationserstatninger og anden skadeserstatning. Jeg er vel klar over, at der kan være forhold, der peger på, at vi løser visse problemer ved at beskatte ekspropriationserstatninger, men jeg vil gerne have ganske klarhed over, om det ikke er ministerens indstil-

ling, at den mand, som tvinges til at flytte, fordi hans ejendom eksproprieres, han skal i det store og hele stilles, som om han fortsat var i besiddelse af sin ejendom. Det kan ikke være rimeligt, at vi både tvinger ham til at flytte og stiller ham ringere end før. Hvis vi tager konsekvensen af dette, ja, så må det jo medføre, at vi forhøjer ekspropriationserstatningerne med det beløb, som fremtidig skal betales i skat. Var det ikke Ebberød bank, der i sin tid havde den hovedregel for sin virksomhed, at det er mængden, der gør det? Ekspropriationserstatningerne må sættes op, sådan at der er plads til skatten, og så står manden naturligvis som før, vi har bare fået sat det hele godt i vejret.

De samme principielle betragtninger må naturligvis gælde i tilfælde af skadeserstatninger.

Ministeren har så stillet et forslag til vedrørende loven om frigørelsesafgift m. m., idet det er foreslået, at vi afskaffer afståelsesafgiften og lader den afløse af særlig indkomstskat. Jeg vil gerne være med til i udvalget at se på forholdene omkring dette, men igen: vi rammer her mennesker — i mange tilfælde i hvert fald — som aldeles intet ønske havde om at blive flyttet til byzone. Derfor kan det ikke være rimeligt, at de, fordi vi andre skal have mere plads, i særlig høj grad bliver ramt.

Jeg håber ganske bestemt, at det ikke er ministerens forestilling, at vi nu i den korte tid, der er tilbage af samlingen, skal haste disse forslag igennem uden at få tid til at gennemgå hvert eneste af de problemer grundigt, der rejser sig i forbindelse med forslagene. Vi har jo tidligere — og jeg har tilmed været med til at støtte det, fordi jeg følte, det dengang var nødvendigt — for denne regering hastet forslag igennem. Men jeg vil gerne sige det, så der ikke bagefter kan være diskussion om det, at vedrørende disse forslag — med de mange udviklede og komplicerede følger, forandringer i disse love vil få — vil jeg ikke være med til at støtte på nogen måde, at der ikke bliver tid til en særdeles grundig udvalgsbehandling. Jeg må derfor bede ministeren give os den nødvendige tid, og to måneder er efter min mening — specielt under hensyn til den hast, hvormed vi kan få svar på vore spørgsmål — ikke tilstrækkelig tid. Men